

Üçleme

Herkesin ruhu kendine aittir.

Yani ne olur münferiden gitsem bir restorana?

Farklı bir dilden bir ses değdi kulağıma.

I

Herkesin ruhu kendine aittir. Yani ne olur münferiden gitsem bir restorana? Önce birini beklediğimi düşünürler. Yanıma biri, bir on dakika bilemezler on beş dakika sonra gelecektir. “Kesin biri gelir Yahu!” diyerek düşünecekler. Bekledikleri kimse bana eşlik edecek ve belki arkadaşça sohbetler edeceğiz. Belki de birbirimize yerini bulamayan bakışlar atacak ve birbirimizi ne kadar istediğimizi tartacağız. Bu bakışlar yan masadan bizim masamıza bila çekince gelen başka bakışlarla kesilecek, belki çekineceğiz yahut herkesin gözüne soka soka

dudaklarımıza, gözlerimize ve kaşlarımıza bakmaya devam edeceğiz. Ancak karşı sandalyeme kimseyi beklemediğim garsonun bana sorusuyla açıklığa kavuşur. Tek başıma ne yiyip içeceksem onu sipariş edeceğim ve karşı sandalyeme açılan servis başka masalarda kullanılmak üzere önümden kaldırılacak. Böylelikle garsonun bakışlarında asılı kalan eğreti nezaket ve masamdaki boş sandalyenin on - on beş dakika içinde dolacağına dair beslediği nfile umut da son bulacaktır. Servisin önümden kaldırılması veyahut önümde durmaya devam etmesi benim için hiç sorun değildir.

...

Karşımdan aldığı tabaktaki lekelerden bahsetmeliydim garsona. Yan masalardan gelen düşünceleri duymasam daha hoşnut olurdu. Bu düşünceler bir sağdan bir soldan kafama üşüşüyorlar. Yanıma birini yakıştırıp bana, karakterime ve nasıl biri

olduğuma dair kararlı kararsız varsayımlara hiç dalmasalar eminim daha ferah olacağım. Bu işin - yani bir restoranda tek başına yemek yiyebilmenin - püf noktası olanlara hiç aldırış etmemek değildir, aksine bu yenilecek olan yemeğin hiç de keyifle yenmeyecek olduğunu bilmektir. İçinizi biraz olsun sükuna benzer bir hal ile doldurabilir. Yani bu yemekten ve içtiklerinizden hoşnut olmayacağınızı, yanınızda yanan bir ateşten üzerinize patlayan küçük kıvılcımlar gibi teninizi nokta nokta yakacağını, üstünüze hiç konmayan bir sivrisinek gibi etrafınızda dolanan düşünceleri ne kadar def etseniz de yine de orada olacağını bilmeniz bu işin püf noktasıdır. İşte yine olur olmadık detaylarda boğuluyorum, bitmemiş cümleler beni sizin kadar rahatsız etmiyor. Ancak bunun tek sorumlusu ben değilim. Bu restorandaki kalabalığı da katiyen suçlamayacağımıza göre birbirimize daha çok odaklanabiliriz.

Önümdeki servisler belki benim masamdan bir güzel kadının masasına gidecek, kadıncağz olur olmadık laf kalabalıklarıyla aklını karıştıran ve arada bir etrafındaki masalara bakıp her şeyin yolunda gittiğinden emin olmaya çalışan bir adamla yiyeceği yemeğin sonrasını düşünerek sabırsızlanacak. Eğer önüne giden çatal, bıçak, tabak ve peçetenin benim masamdan geldiğini bilse onları geri yollamayı düşünecek ve belki de titizlik yaptığından utanarak hiç sesini çıkarmayacaktır. Ancak bir bilinen var ki bu şahane restoranın müdavimleri buna hakimdir.. İnsan düşündüğünü söyleyebilmeli. Bu restoranın müdavimleri, insanın düşündüğünü söyleyebilmesi konusunda hemfikirdir. Güzel kadın servisleri geri çevirmeyecek, kulağına üflenen piyanonun bastığı tuşları bir an olsun tanımaya çalışacak ve adamın sorduğu soruyla bunu yapmaktan da vazgeçecektir. Belki bir anda başka bir dilden konuşmaya başlayacak ve bu anlaşılmaz tavrıyla adamı mest edecektir. Adam hiç tahmin

edemeyeceği bir şekilde kulaklarından vurulacak ve kadının hareketleri karşısında savunmasız kalacaktır. Nihayet bir yemek yenecek, şaraplar içilecek ve benim neden tek başıma yemek yediğimi dűřünen bir masa daha hemfikirler restoranına veda edecektir. Bunların hiçbirinin olmayabileceğini hem ben hem garson hem de tabağımı bulaşıkhaneye gőtüren komi elbette biliyor. Tabağım bulaşıkhaneye vehayut bir başka masaya doğru yola çıkacak. Ben bu esnada her masayı dikkatle sűzüyör ve konuşmaya çekinen sandalyelerle birbirlerinde kaybolmuş sandalyelerin sayısını karşılaştırıyor olacağım. Nihayet yemeğim geldiğinde kendi kendime kalamayacağımı fark ettiren bir Macar Gulař kokusu burnuma yayılacak. Herkesin ruhunun kendine ait olabileceğinden ve hatta bonkör ruhların azlığından bahsedeceğim kendime. Bir anlığına farklı bir dilde konuşmaya başlayan biriyle denk gelsem ve onun dűřündüklerini bilebilsem. Ah bir bilebilsem diye iekeceğim.

II

Her şey olmayan şeylerle ilgili aramızda. İnsan ağzına gelen her şeyi söylememeli. Kelimeler, henüz söylenmemiş ihtimallerin kutsallığını bozmamak adına dilin ardında birer mühür gibi tutulmalı. Böylece bazı ihtimaller yalnızca ihtimal olarak kalabilir. Hayat boşlukları kaldırmayabilir. Kaderin sevgiyle doldurulacak boşluklara direnmemeli. Bu adamın benimle ilgili her düşündüğünü bilmek istemeyebilirim. İstemiyorum. Yani bilmek istemiyorum. Yani belki. Garson böldü düşüncelerimi masaya getirdiği çatal, bıçak, tabak ve peçete ile. Bu servisin üstündeki lekeleri kontrol etmeli. Üstünde leke varsa geri göndermeli. Yalnız henüz karar veremedik. En iyisi şimdi siz gidin. Bazı anlar yalnızca iki kişilik olur. Üçüncüsü, ister istemez bir duvara dönüşür. Siz de bir duvara dönüşmeden gidin. Biz önce biraz birbirimize bakıp gülüşeceğiz. Sonra bu adamın bana bakışlarını

tartacağım. Saçlarım önüme düşecek ve menüye biraz daha bakacağım. Yükler. Günbegün. Kime bırakılır bunlar? Bana günbegün hiç yüklenmemek istediğim yükler yüklediğinde yüklerimi kime bırakabileceğimi aklıma hiç ama hiç getirmemeye çalışacağım. Çünkü aynı masaya iki kişi oturmak içten içe böyle bir söz vermeyi gerektirir. Bunu bu restorandaki herkes bilir. Bir Vangelis parçası çaldığını benden önce bu karşımdaki adam söylese ona bütün kalbimle güvенеbilirim ancak bundan hiç haberi olmayacak. Nereden bilebilirim on yıl sonra hayatın neresinde olacağımı? Böyle sorularla ilgilenmiyorum ama bunu nazıkçe söylemeliyim. Belki biraz atıp tutmalı. Ona devler sahnesinde bir beyaz kuğu olacağımı söyleyeceğim. Bana vereceği tavsiyeleri hiç merak etmiyorum. Bunu ona söylememeliyim. İnsan düşündüğünü söyleyebilmeli.

Bütün sözler bir karine gibi dönüp dolağtı masamızda. Birbirimizle ilgili bilmediğimiz ne çok şey

varmış? Bu şarabın dilimde dokunmadığı ne çok yer varmış? Başka bir dilden konuşsam bana ayak uydurabilir mi? Başka bir dilden konuşacağım. Tanışmak, birinin henüz adını bilmediğin yerlerini öğrenmek demek. Peki daha fazla bilmek istemiyorsam? İnsan düşündüğünü mutlaka söylemeli. Hele bir de bir masa paylaşıyorsa onunla. Bu yemekten sonra aramızda bir sır kalacak. Birbirimizi anlamak sevmekten daha önemli olacak. Senin kara kaşın kara gözün için burada değilim, beni anlıyorsun, hissediyorum. Benden istediğinin ne denli büyük bir şey olduğunu sen de bilmiyorsun. Bunu olur olmadık zamanlarda arkamdaki masalardan birine bakmasıyla anlıyorum. İşte böyle geçti gecemiz. Ben onun yemeğinden bir çatal aldım, o benden. Ayaklarımız çarpıştı birkaç kez. Karşıdan karşıya öptük birbirimizi. Daha fazla hayale dalmadan kalkmalıyız bu masadan. Restorandakiler biz çıkarken göz ucuyla bakacak.

III

Bu güzelim restorandaki güzelim masa daha biz oturmadan lekelenmişti. Bunu yalnızca ben mi fark ediyorum? Görüyorum, besbelli. Lekeler beyaz örtünün adı konulmamış her anına yapışmış kalmış. Bu örtüyü değiştirmesini istesem, hele böylesi bir günde. Bunu yapmasını garsondan istemeliyim. Rica etmeliyim, benim için bu beyaz örtüyü yenisiyle değiştirmeli, bizim için. Karşımda devler sahnesinden bir beyaz kuğu oturuyor. Eminim benim düşündüğümü o düşünmüyor. Örtüyü yenisiyle değiştirmesini istemek için çok kalabalık bir gün olduğunu fark ettim sonradan. Benim yerimde olsanız fark edemeyeceğiniz uzaklıkta bir masa var. Ancak bir yanlışlık olmalı. Nasıl da gelmiş münferiden bu restorana? Hem de böyle bir günde. Bu belki aramızda bir sohbet konusu olabilir. Eğer çatal, bıçak, tabak ve peçete o masadan gelmeseydi bu bir sohbet konusu olabilirdi. Kim bilir kaç masa dolaştı da

geldi önümüze? Şimdi bunu konu etmek titizlik yaratır. Birbirimize odaklanmalıyız ancak beni rahat bırakmayan bir şey var. Bir demet çiçek almalıydım. Birkaç demet çiçek almalıydım, birkaç demet çiçek ile gelmeliydim. Rica etmeliydim çiçekçiden taşıyamayacağım kadar çok çiçeği bir demet yapıp bana vermeliydi. Bunun yerine ona anlaşılmayı hediye edeceğim. Uzak masada tek oturan adamın ısmarladıkları geldi. Artık birini beklemediğinden bütün restoran emin olmalı. Herkesin derin bir nefes çektiğini duyuyorum. Nefesle birlikte bir Vangelis ilişiyor kulağıma. Bunu anlaşılmakla birlikte vereceğim, onu bir kurdele olarak kullanacağım.

Yemekler yenir, konuşulanlar konuşulur, öpüşler ve gülüşler, kadehler tokuşturulur, o hikaye bu hikaye, biraz sen biraz ben, biraz bizden başkaları ve hatırlayamadığım diğer şeyler. Garson gelir gider, peçete, karaf. Sağa sola bakmalı, düşündüklerimizden konuşmalı. Birkaç saat ve akşam yemeği, yenilip yutulup kalkmalı.

Bütün masalar hesabını ödedi, uzak masadaki adam da gitti. Bir biz kaldık hemfikirler restoranında. Birkaç parça şarap bıraktım kadehimde. Güzelim beyaz örtüyü nasıl mahvetmişler diye düşüneceğim sanıyordum. Masaya ilk oturduğumuzda aklımdaki tek şey buydu. Lekelerin birer birer görünmez olduğunu fark etmemişim bile. Gözlerindeki o müphem kuyuya düştükçe, masa örtüsündeki lekeler birer birer silinmişti benden habersiz. Bir tek dağınık bakış ile geçirdim bütün geceyi. Anlattıklarım ve dinlediklerim arasında gidip geldim. Dilimin ucuna geldi geldi gitti. Sormak istediğim bir şey vardı. Başka bir dilden sorardım, bilseydim. Bilmiyordum. Sonra aynı dilden bir ses değdi kulağıma.